

BRYGGELIV

Op mod 4.000 unge cyklede og gik lørdag den 4. august ud til Silo 52 på Islands Brygge. I Siloens rå lokaler festede, ravede og dansede de på flere etager natten igennem til lyden af RAWs elektroniske clubbingmusik – hiphop, techno, dubstep og house.

De unge bevægede sig fra scene til scene, syv forskellige i alt, og deltog på den måde i en club-event af dimensioner, der på fjerde år giver international genlyd og respekt som Skandinaviens største af slagsen.

I fremtiden må de unge dog leve den cyklen. Silo 52 skal rives ned i januar 2008, og der er sat punktum for fester af RAWs kaliber i gamle, nedlagte industribygninger på Bryggen.

Wennberg Siloen – der tidligere også lagde rum til technofester – og frøsiloen (nu Gemini Residence) var de første til at give efter, da Havnestad tog form. Langsomt har bolig- og erhvervszonen spist sig ind på Bryggen Syds tidligere industriområder.

I nær fremtid vil Bryggen Waterfront og dets annoncerede 50.000 nye kvadratmeter boliger og erhverv tage sig af de sidste områder af gammel industri på Bryggen.

Havnestad er et interessant studie i byliv. Og manglen på samme. Silo 52 og kunstnermiljøerne, der huserede i A-huset, er stjerneeksempler på, hvad der ifølge byteoretikere og -forskere skaber liv i en by.

Så sent som under Metropolis-biennalen, der arrangeres af Københavns Internationale Teater, var der undren over Københavns mangel på talent for at skabe

Sidste nat med Silo 52

Med den sidste RAW-event i Silo 52 er det slut med elektroniske koncerter på syv forskellige scener i en af Bryggens sidste industribygninger. Siloen står foran nedrivning, og cementeringen af Bryggen Syd som et øde bolig- og erhvervskvarter er i gang. Bryggebladets Anne Rumland rapporterer og kommenterer fra Bryggen Syd. Ricardo Ramirez har fotograferet.



rammerne for det flerdimensionale og det skæve.

En række internationale såvel som danske arkitekter, byteoretikere, designere og kunstnere konstaterede

med måben, at steder som Christinia, Ungdomshuset og Silo 52 ikke bliver taget imod med kyshånd i København (Weekendavisen, 10. august 2007).

Men hvor galt kan det gå? Lad os se os lidt omkring.

Først må vi konstatere – igen – at Kalvebod Brygge på den anden side er et ær-

gerligt eksempel på, hvordan et kommunalt styre og økonomisk spekulation kan forspilde chancerne for en levende bydel til skade for byens indbyggere.

Her på Bryggen var vi anderledes heldigt stillet. En gruppe lokale beboere tog spade og skovl i egen hånd og tog de første spadestik til en græsplæne på havnekannten.

Sidenhen udviklede initiativet sig til en af nyere tids størstesucceser i København: havnepark, havnebad og havneliv.

Havnestad var det første skridt til en større udvidelse af Bryggen. I dag fremstår den som en ghetto af tomme veje og mangel på butikker og gadeliv. Demarkationen er tydelig:

Skridtet fra det gamle til det nye Bryggen – til Havnestad – betyder vindtunneller, mennesketomme altaner og legepladser, hvor gynger

og vipper for altid ser ud til at stå stille.

Et enkelt supermarked, Netto, er det eneste handelspunkt så langt øjet rækker i Havnestad. Lige omkring Netto er der liv. Og lige rundt om hjørnet er der ingenting.

Bilerne regerer på gader-

Selvom Silo 52 ligner et fængsel er der nærmest mere liv her end resten af det sydlige Bryggen til sammen. Nu skal siloen rives ned.



A-Huset forvandles fra kunstnermekka til lejligheder. Kunstnermiljøerne, der huserede i A-huset, er stjerneeksempler på, hvad der ifølge byteoretikere og -forskere skaber liv i en by. I det nye A-hus bliver der dog også plads til butikslokaler.

ne og vejene. Uden butikker eller kulturelle tilbud bliver bilen vejen ud.

Fra arbejde, til indkøb og så bilen hjem. Ingen møder hinanden over en kop kaffe på den lokale café eller render på hinanden, når de henter smøger eller slik i kiosken. Det ensrettede og forudsigelige sejrer i gadebilledet.

Bryggen: Metropolis anno 2007

Art Zoyd leverede tonerne til visningen af Fritz Langs stumfilmsklassiker ved Silo52.

Reportage af Casper Sebastian Graff-Pereira

Under en purpurblå himmels letfordøjelige silkeslør, med den tiltagende spøgelses-skive som nattevægter, hørte og så jeg for nylig Fritz Langs stumfilm Metropolis (1927).

Det begyndte meget forhastet denne første dag i august – mig med metro og på cykelryg med en klapudstol og ankomst lige på minuttet.

Man har vel mere end én aftale bare for at være hip?! Det Internationale Teater havde opsat afspærringer med billetbod og unge mennesker af flere nationaliteter, overhørte jeg, stod i kø for at komme 'ind' under den åbne aftenhimmel på det sandede område bag Silo52's sydside.

Solen var begyndt at hælde, myggene at komme og skyerne at drive diset forbi på en dejlig sommeraften som trodsede sæsonens lidet gavmilde vejr. Arrangementet kunne ikke have ønsket sig bedre forudsætninger.

Kultur eller kold tur?

Jeg mødte da også en bekendt i køen og blev som enlig kulturat inviteret til at sidde med deres flok, og min medbragte stol betalte sig tifold, for udlejningsstolene var udsolgt.

Dog havde jeg efterladt al omtanke for temperaturfaldet, så jeg frøs mig igennem forestillingen (gør mental note til næste gang). Men der var stemning i stolene.

Snakken gik, forventningerne bølgede højt, mens folk diskuterede gamle film fra samme periode – de russiske montagefilm, The Jazzsinger (verdens første »talkie« med sang af Al Jolson), Abel Gances Napoleon og så videre – med stor lyst og indsigt.

Man kan ikke sige, at filmnostalgi og -værdsetselsen er død. Men det man plejer at sige er, at stumfilmene var tavse (»the silent movies«), selvom kenderne konsekvent indvender, at ingen film blev fremvist tavst.

Der var klaverboksere, orkestre, fortællere, lydeffekter med mere til datidens filmforestillinger.

Art Zoyd

Det er her, avantgarde-bandet Art Zoyd kommer ind i billedet.

De laver nemlig live soundtrack til film som Murnaus mesterværker Nosferatu (1922) og Faust (1926) samt den kontroversielle Häxan af vores egen Benjamin Christensen (1922).

Ved Silo52 gav det sig udtryk således: Vi satte os som i en biograf foran et opstillet lærred a'la Zulu Sommerbio ved den vel nok otte-etagers høje væg – som et amfiteater af tilskuere. På begge sider af dette lærred stod bandets discjockey-turntables

lige instrumenter og deres lydmagere, mens solen sank i vest over havnekanalen og Fisketorvet, og månen steg i øst over den gamle antikhal Pjot i det forladte, gamle industriområde langs Islands Brygge.

Nordsiden af Silo52 er blevet revet ned tidligere på året og selve siloen har længe været et diskotek, men nu spillede musikken udenfor.

Vi var bogstaveligt talt på randen af metropolen København – dér hvor byen ender, men er ved at udvide sig, og dér hvor grønne områder som Nokken ligger.

En gammel location – ved at blive ædt af den ny bydel – som tjente til at genoplive en filmklassiker med nymodens akkompagnement.

Og som ejendomsmæglerne beder omkring Guld-

aflys og skygge» (biograf) til at indgyde filmens religiøsitet i folket, var man tyst og opmærksom.

Kun den melankolske vilde med Shakespeares Macbeth udbrød, at livet kun er »full of sound and fury, Signifying nothing«, fordi den dag betød lyden så meget.

Ødelæggelsen af Babelstårnet i den bibelske myte, som er dobbelt distanceret igennem mediet, blev så mægtig som mayaernes undergang i Mel Gibsons nye mesterværk Apocalypto (2006), når arbejderne oversvømmer bygherrerne og destruerer den uforståede tales tårn.

The Machine-Mans forvandling til »vampen« (en »vamp« er kvinde med lumsk bagtanker, der lægger an på en mand – på dansk har vi desværre intet ord for

hvor meget James Camerons Titanic (1999) skylder dette gamle filmmesterværk. Det er et flydende Metropolis, der går under i Atlanterhavet i hans film.

Det er i Workers' City, at Jack og Rose er fanget, når vandet stiger, og den irske underklasse bliver fanget bag gitrene i trappeskakterne.

Og det er The Club of Sons og Eternal Gardens, der pryder vidunderskibets øvre soldæk og promenader, ligesom kaptajnens kontrol- og styrrum er Joh Fredersens kontor i skyskraberen New Tower of Babel. Godt set, Cameron.

Ånd-hjerte-hånd

Som filmen ikke undlader at slå fast med syvtommer-søm, så er det hjertet, der skal mediere mellem ånd og hånd, for at de kan arbejde i overensstemmelse og respekt.

Det skal vi huske, vi københavnere-metropolitte, og det skal byens ledelse huske, når de laver den nye bydel her på Bryggen og kun siger, at bygherrerne gerne må lave butiklokaler, men glemmer, at money talks, og lejligheder giver flere penge.

Og huske, når man udvider antallet af indbyggere i en bydel, men glemmer, at deres børn skal passes og gå i skole et eller andet sted – gad vide, hvor de skal tage hen? Den store, kolde by skal også føle.

Derfor siger jeg tak til Det Internationale Teater, til Fritz Lang og til Art Zoyd for en aften i bevinget selskab og for et slet ikke ubetydeligt valg at starte deres kampagne Metropolis i vores hovedstad med!

Filmvisningen var en del af den nye CPH-Metropolis biennale, som fortsætter over hele byen til 16. september. Mere info på www.cph-metropolis.dk

Casper Sebastian Graff-Pereira er bryggebo og stud.mag.



Mellem Havnestad og Nokken bygges nu næste etape af Bryggen Syd. Lokalplanen bedyrer øremærkede arealer til butikker og handelserhverv. Men lad os se det, før vi tror på det. Og lad os håbe, at boligkriser, spekulationskøb eller priser på himmelflugt ikke sender



bydelen ud i en situation, hvor der bliver mere tomt, end der er i Havne-staden.

Og som et lille opråb her på falderbet, når nu alle planerne for byggeriet for længst synes at være banket igennem med syvtommersøm, og skitserne for den nye bydel med fancy (luksus-)lejligheder for længst er fastlagt: Find nogle kunstnere. Også til Havne-stad og Bryggen Syd.

Find nogen, der kan ride i asfalten, skabe overraskelserne, ruske op i forudsigeligheden og vise os en anden vej.



Foto: Tina Louise Hunderup

og keyboards, elektroniske percussion pods og stortrommer samt cymbler.

Bandet i sig selv vokser og formindskes i forskellige perioder og tæller fire grupper, da det indeholder komponister, forskellige instrumentmusikere, lysdesignere, den kunstneriske tilrettelægger med mere.

Art Zoyd har eksisteret siden 1969 og har siden 1971 været på forkant med musikalsk lyd, intermedialitet og optræden. De har blandt andet produceret musik til ballet og lys- og fyrværkerishows.

Silo52

Flankerende lys-og-mørkeillusionernes lærred stod altså musikkens håndgribe-

kalven: Location, location, location.

»It is ... ALIVE!!!«

Det var overvældende. Lydsiden af »industriell electronica ambience« (hvis sådan noget overhovedet eksisterer) havde 1.000.000 toner til sort-hvid-billeder af Metropolis – storbyen, hvis elite lever i skyerne, og hvis arbejdere lever i dybet, adskilt som ånd og hånd uden hjertet til at mediere imellem sig.

Billederne svulmede, de brasede ud fra lærredet og besatte publikum til utrolig stilhed. Den ellers stumme celluloidstrimmel rumlede, klappede, hujede, tromlede og musicerede foran de tavse, levende mennesker i ave. Selvom der ikke var et »hus

»vamp«), den lystne modsætning til den kyske Maria, minder i en positiv facon om styrken i citatet fra Mary Shelleys Frankensteins Monster (1818) takket være den stemningsopvældende musikside, der pumpede liv i selv det kolde publikum.

Og det oprør, som vampen instigerer, bliver åndeligt håndgribeligt i Art Zoyds kunst, hvor vand, murværk og maskinejern ramler ned over arbejdere, børn og helt og heltinde.

Glem alt om klassisk musik til stumfilm, Art Zoyd giver de sidste 12 procent (som Toyotas filosofi).

Storby skråstreg luksusliner

Desuden genopdagede jeg,